

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

ὑπακῆκο· εὐθύς πατέρ(α) καὶ πάπα[ν καλῶ.
 γρα(ῦ)ς, μητέρ'. ἂν τῶν διὰ μέσου τ[ις ἦ γυνή, 495

ἐκάλεσ' ἱερέαν. ἂν θεράπων [υυυυ—
 βέλτιστον. ὑμεῖς δ' (οί) κρεμάνν[υσθ' ἄξιοι—
 ὦ τῆς ἀμαθίας—“παιδίον, παῖ[δες” φατέ.
 ἐγὼ—πρόελθε, πατρίδιον—σὲ β[ούλομαι.

Κν. πάλιν αὖ σύ; 500

(Σικ.) π[αῖ, τί το]ῦτ';

(Κν.) ἐρεθίζεις μ' ὡσπερεὶ

ἐπίτηδες. οὐκ [εἴρη]κά σοι πρὸς τὴν θύραν
 μὴ προσιέναι; [τὸ]ν ἱμάντα δός, γραῦ.

(Σικ.) μηδαμῶς·

ἀλλ' ἄφες.

(Κν.) ἄφε[ς;]

(Σικ.) βέλτιστε, ναὶ πρὸς (τῶν) θεῶν.

(Κν.) ἦκε πάλιν.

(Σικ.) ὁ Ποσειδῶν σε—

(Κν.) καὶ λαλεῖς ἔτι;

(Σικ.) αἰτούμενος χυτρόγαυλο[ν] ἦλθον. 505

(Κν.) οὐκ ἔχω

οὔτε χυτρό[γ]αυλον οὔτε πέλεκυν οὔθ' ἄλας
 οὔτ' ὄξος οὔτ' ἄλλ' οὐδέν· ἀλλ' εἴρηχ' ἀπλῶς